

KISS ANTAL 2021.08.10 23:30 Frissítve: 2021.08.10 23:30

Tisztelet nekik is! –

Kiss Antal publicisztikája

A győzteseknek jár a tisztelet, az érmeseknek az elismerés, a többieknek a dicséret. Talán röviden így foglalható össze a magyar közvélekedés olimpikonjainkról. Lehetünk is kivagyiak! – tartják sokan, hiszen Tóth Krisztián remek teljesítménye után az 500. magyar olimpiai érmet kínálták tálcán a dzsúdósok kiválóságának. Lehetünk kivagyiak? – tehetjük fel a kérdést akkor, amikor számos emberfeletti, de érem nélküli, megsüvegelendő magyar teljesítménynek lehattunk tanúi a különleges, 2021-ben tartott 2020-as olimpián.

Ha jól értelmezem Tóth Krisztián szavait, bronzérme mögött ott van felesége, Panka és a drága anyós is, akik felváltva főztek rá, és készítették naponta patikamérleg segítségével az előírt ételeket, ott van egy remek edző, aki hitt benne, egy véletlenül talált mentalcoach, akit hívjunk egyszerűen csak lelki vezetőnek. Krisztián egyszerűen már azzal kirúgta magát a kényelmesnek gondolt magyar sportolói közepszerből, hogy tudatosan elkezdett figyelni szervezete biokémiájára, fiziológiájára, elhitte, hogy nem jól kell kinézniük az izmoknak, hanem jóknak is kell lenniük, a babaháj sem fér el a pocakon, habár eltakarja a dzsudogi. Elkezdett tudatosan edzeni, élni, gondolkodni. Az elmesélések alapján Tóth Krisztián átalakult az elmúlt hónapokban, a jóból kiváló akart lenni. A versenynapra pedig kihegyezte magát, mint a nagyok, és harapott, mint az oroszlan, megmondta előre, hogy remekelni fog. Valahova oda ért fel, ahová Szi-lágyi Áron is Londonban, Rióban és Tokióban. Ha nem is olyan magasra, de ha így folytatja, alkalmas lehet a párizsi csúcstámadásra. A kamerák előtt síró Krisztián példakép lett (nekem legalábbis), aki megérdemli, hogy az érmeseknek járó elismerés kategóriájából besoroljuk a tiszteleltre méltók sorába.

A sportágnál maradva jómagam félájultan néztem az elpityeredő Pupp Rékát, akit az olasz Odette Giuffrida nemes egyszerűséggel intézett el a bronzmeccsen. Az ő útját nem ismerhettük meg olyan részletességgel, mint Tóth Krisztiánét, ahogy a negyedik helyezett hegyibringás, a tinédzser Vas Kata Blankáét sem. Öt sportoló gyereket nevelő családapaként azonban lélekben mindkettő éremtelen, de embertelen teljesítményt nyújtó magyar lány lenyűgözött, mert végre nem csak lődörgő, céltalan arcok „ugranak ki” a fiatalok instáján, fészén, tiktokján, hanem hús-vér kortárshősök. Mert ők, a mindennap sportoló, az életet megszenvedő, naponta, hetente, havonta, évente és olimpiászokra maguk elé célt kitűző fiatalok példaképek lettek. Sokkal többet tettek néhány óra alatt a magamféle középkorú „apatestnél”, aki mi a fenét dumál

nekik a mindennapos mozgás szükségességéről, a céltudatosságról, a becsületes játékról, a tisztességről, a tiszteletről. Egy gyerekben őket látva tudatosulhat, hogy fel lehet kelni reggel fél hatkor, mert a nap a reggelrel indul (ahogyan az antivilágban), este le lehet feküdni, mert a szervezet akkor pihen (ahogyan régen is). Bebizonyosodott, hogy a sok munka és nem a terasozás, az alibi egyrészt-másrészt élet hozza magával a karaktert, hogy az elektromos cigit üres fejjel szívogató, fröccsözgető figurákhoz képest ennek a két lánynak az átszellemült arca mennyivel több szenvedélyt, szépséget és bájt mutat. Lehet utánuk csinálni az élet bármely területén. Mindenkinek ott, ahol van. Nem könnyű. Azt hiszem, éremtelenül, de nem érdemtelenül jár nekik a dicséret mellett az elismerés és a hősöknek járó tisztelet is. Az elért bármilyen eredmény attól válik igazán értékessé, ha mögötte az általános emberit meghaladó valóságok sokasága adódik össze.

Ha már szóba került a Tóth Krisztiánra gondot viselő Panka, van itt egy másik negyedik helyezés, ami szintén egy Pankához, Márton Anna kardvívóhoz kötődik. Sajnos cikkem elején hibáztam, mert a tisztelet szó felett nem jelöltem meg kategóriát, ahová én az ő teljesítményét sorolom. Mivel jómagam is a „térskeresztszalag-szakadásosok rendjéhez” tartozom, s annak idején nekem is javasolták a műtét nélküli konzervatív kezelést, tudom, mekkora volt az első asszóban földre rogyó Anna fájdalma. Az erősítések után én is az újbóli sportolás kapujában álltam, egész jól néztem ki. Aztán egyik nap a panelben a folyosón körtét cseréltem, mert Margit néni hajnalban csak botorkált Balambér kutyájával a lépcsőházban, féltünk, még lezuhan a betonlépcsőn. A nagy tett után a hokedliről a sérült lábammal léptem le először. Nos, akkor újból kiment a térdem, a fájdalom ugyanolyan volt, mint amikor megsérültem. Bár a körte égett, elsötétült minden, ahogy az alsó és felső lábszárcsontom karambolozott. Nekem akkor csak a nappaliig kellett bevonszolnom magam, Annának azonban fel kellett állnia, hiszen az olimpián szerepelt. Élete versenyén, amiért nem műttette meg magát. Öt perce volt gyógyulni. Kettő és fél után már talpon volt, és ment, ment előre, egészen az elődöntőig. Raliautó stabilizátor nélkül, vitorlás tőkesúly nélkül, vívó keresztszalag nélkül. „A szívem vitt előre” – mondta. Ilyen a magyar szív! Tisztelet neki is!

Egyik korábbi írásomat azzal zártam e hasábokon, hogy nagyon szurkolok a tollaslabdázóknak, jussanak ki egy olyan sportágban, amelyben nagy az ázsiai dominancia, legyenek ott, álljanak helyt, harcoljanak utolsó töltenyig, pontosabban utolsó tollig. Férfi versenyzőnk, Krausz Gergely esélyes indonéz ellenfelével játszva nem volt alárendelt szerepben, minden idegszálával küzdött, tisztos vereség lett a vége. Azonban ha valaki a tollaslabdát választja idehaza, és kijut az olimpiára, odateszi magát, nem a gyáva önfeladás kicsinylelkűségével lép pályára, annak véleményem szerint jár a dicséret, az elismerés, a tisztelet. A nemek egyensúlya okán engedtessek meg a felhívni a figyelmet egy általam nagyra becsült, igazi XXI. századi sportágot űző nagybetűs férfira, a triatlonban hetedik helyet szerző Bicsák Bencére. „Az edzőmön kívül senki sem hitt bennem” – mondta, majd hozzátette, hogy elviselhetetlen fájdalmai voltak, egyáltalán kérdéses volt az indulása is. „Nekem ez a hetedik hely a győzelemmel ér fel.” Nekem is, ezért lett ő számomra is példakép. Mert a legkeményebb ellenfelet, önmagát győzte le. Mert az emberek nagy része a saját maga lustaságát, restségét, fájdalmát nem tudja legyűrni.

Márton Anna és Bicsák Bence megmutatta, hogy az erős lélek a gyengülő testen is felül tud kerekedni.

Wladár Sándor, az úszók elnöke nyilatkozta: minden sportolót úgy engedett útjára az olimpiai versenyekre, hogy saját magukat győzzék le, és akkor elégedett lesz. Persze a mérce nem mindenkinél ugyanaz, így az elvárás sem. Milák Kristófból egy van. Kétszáz pillangón szárnyal a világ előtt. Szilágyi Áron galaktikus szereplője a kardvívásnak, Kozák Danuta a kajakozás nagyasszonya. Vágyálmok hősei a hétköznapi embernek szinte elérhetetlen magasságokban. Az önmaguk árnyékából kilépni akaró fiataljainknak minél többször mutassuk meg Bicsák Bencét, Krausz Gergelyt, Márton Annát, Pupp Rékát, Vas Kata Blankát s a teljesség igénye nélkül még az eddig külön nem említett kötöttfogású birkózót, Szőke Alexet, a kenu kettős tagjait, Balla Virágot, Takács Kincsőt, a kajakos Csizmadia Kolost, a nyílt vízi úszót, Olasz Annát, az úszó Mihályvári-Farkas Viktóriát, Telegdy Ádámot és Verrasztó Dávidot. Közülünk valók, és mégis fölényesek, de lelki radarjainkkal befoghatók, elérhetők. Ne hagyjuk, hogy „szerényebb” helyezéseik miatt csak a lábjegyzetekben jusson nekik hely.

Tisztelet hát nekik (is)!

[A Nemzeti Sport munkatársainak további véleménycikkeit itt olvashatja!](#)